

arbejdet på samme områder i midten af tresserne. De ændrede arbejdsformer og den stigende indflydelse i forhold til ministre og forvaltning diskuteres og der stilles forskellige reformforslag. Forfatteren er kritisk over for de stående udvalgs tendens til kontrol med forvaltningens konkrete afgørelser. Også de nye magtforhold mellem styrelser, som kan handle direkte i forhold til Folketinget og ministrene undersøges.

Lars Busck, *Folketingets kontrol med forvaltningen*, G.E.C.Gad, 1988. Denne meget detaljerede retlige undersøgelse omfatter alle dele af Folketingets virksomhed. Det er dels en samlet oversigt over retstilstanden, en registrering af forskellen mellem den formelle og den reelle tilstand, og samtidig en diskussion af mange af de retlige problemer, som de nye former for samspil mellem parterne rummer. Kommentarerne række også ud til andre aktører på scenerne: »Folketingets kontrol med forvaltningen er... samtidig en (demokratisk

velmotiveret) kontrol med den måde, hvorpå organisationerne øver indflydelse på forvaltningen«.

Undersøgelsen er interessant som et ikke-politologisk indlæg i debatten. (Forfatteren er jurist og var ansat hos Ombudsmanden). Der er derfor mange kontrære iagttagelser i forhold til den herskende videnskabelige mening, f.eks. følgende opposition til Grønnegårds generelt accepterede påstand om ministrene som ofte viljeløse udtryk for ministerielle særinteresser: »Ministre er først og fremmest politikere. Oftest har de en lang karriere som folketingsmedlemmer bag sig. Deres placering som ministre og dermed forvaltningschefer er i alle tilfælde forbigående og afhængig af udfaldet af næste folketingsvalg. De indgår således i et skæbnefællesskab, som omfatter alle, der har gjort politik til deres hovederhverv... Menneskeligt og socialt er ministre langt nærmere forbundet med Folketinget end med det embedsapparat, de er chefer for«. s. 45).